

intavolatie (de meer of minder vrije en/of versierde instrumentale bewerkingen van vocale polyfone muziek, die veelvuldig in het tweede deel van Fa 117 voorkomen). Het is daarom principieel onmogelijk om op basis van de notatie als onderdeel van de fysieke werkelijkheid van het manuscript bindende uitspraken te doen over de manier waarop deze stukken ooit uitgevoerd werden. Het is een grote verdienste van Memelsdorff dat hij in zijn proefschrift herhaaldelijk reflecteert op de grenzen van de door hem gekozen methodologie. Dat zijn analyse van Fa 117 slechts een manier is van 'zien als', waarbij de noten van de afzonderlijke composities in een overkoepelende interpretatie van de codex worden geplaatst, laat hij in zijn verweer zowel als in de conclusie van dit deel van zijn proefschrift duidelijk merken:

As will be seen in the following sections, the research carried out in the present study can offer new perspectives on many of these hypotheses. At the same time it raises several new problems that require specific reflections. (p. 333)

Muzikwetenschapper en musicus prof.dr. Louis Grijp zoomde tijdens de verdediging van het proefschrift in op een voor wetenschappers mogelijk problematische kant van deze nieuwe perspectieven: de discrepantie tussen de wetenschappelijke resultaten uit Memelsdorffs proefschrift en zijn pogingen om de laamiddelieuwse instrumentale cultuur van Fa 117 in concerten en op cd's te reconstrueren. Hoewel er bijvoorbeeld in het fysieke object van Fa 117 geen enkel spoor van het gebruik van de blokfluit te vinden is, gebruikt Memelsdorff dit instrument wel in zijn interpretatie van een aantal composities uit de Codex (zie hiervoor de cd 'Faventina: The Liturgical Music Of Codex Faenza 117 (1380-1420)' en de cd 'Codex Faenza 117' door Mala Punica o.l.v. Memelsdorff). Eensgezind kwamen promovendus en opponent vervolgens tot de conclusie dat de reconstructie van een historische uitvoeringspraktijk op basis van wetenschappelijke feiten onmogelijk, en zelfs helemaal niet wenselijk is. Hoewel zowel het proefschrift als de cd's waarschijnlijk meer over de eenentwintigste-eeuwse dan over de vijftiende-eeuwse muziekcultuur tonen, neemt dit absoluut niet weg dat Memelsdorff met dit cum laude proefschrift zijn tweede voornaam 'Leonardo' eer heeft

aangedaan. Of Memelsdorff erin geslaagd is om de relatie tussen de Codex Faenza en de instrumentale muziekcultuur van de Veneto in de vijftiende eeuw aan te tonen, lijkt tegen deze achtergrond een onbelangrijke vraag te zijn geworden.

(Jacomien Prins)

-Pedro L. Memelsdorff, *The Filiation and Transmission of Instrumental Polyphony in Late Medieval Italy: The Codex Faenza 117*, proefschrift Universiteit van Utrecht (promotie 8 januari 2010, promotor prof.dr. K. Kügle)

On Meaning and Dyslexia

The dissertation opens with the following quote of A.W. Ellis: 'Ultimately, whatever dyslexia may or may not be, it cannot be a reading disorder'. With this quote Fiorin adopts a point of view, which gained a lot of support in last decades, claiming that in contrast to the popular view dyslexia is not primarily a reading disorder but rather a broader linguistic related problem. Specifically, Fiorin believes that dyslexia is associated with a deficit of the verbal component of working memory.

It is by now widely accepted that working memory, with emphasis on its phonological part, plays a major role in developmental dyslexia. Fiorin adopts this view as a starting point but claims that this assumption is insufficient as it cannot account for the fact that dyslectic children fail in tasks which are grammatical rather than phonological in nature. Therefore, he proposes a new model according to which the primary deficit that is responsible for dyslexia is not only the phonological but also the grammatical part of working memory.

In order to support this innovative claim, results of three experiments are presented. The experiments were conducted with Dutch and Italian speaking children who were diagnosed with dyslexia and with normally developing children of similar ages.

In experiment 1 Fiorin investigates Italian and Dutch speaking children's interpretation of pronouns in sentences such as 'Every boy painted his bike'. Experiment 2 investigates Italian children's interpretation of two types of past tense constructions in Italian – the *passato prossimo* (as in: 'Marco ha mangiato il gelato') and the *imperfetto* (as in: 'Marco mangiava il gelato'). Italian speaking pre-school children are known to have problems with the *imperfetto*

structure and Fiorin predicts that older dyslectic children will find this structure difficult as well. Experiment 3 investigates the different readings of sentences such as: 'Every girl is sitting on a chair' vs. 'a girl is sitting on every chair'. This experiment as well was conducted in both Dutch and Italian.

The results of all three experiments show that dyslectic children face similar problems as normally developing pre-school children and support Fiorin's hypothesis that dyslexia is (also) a grammatical deficit. In all these constructions working memory seems to play a role and thus the assumption that it is the grammatical component of this memory that is hurt is supported.

Although Fiorin's hypothesis is supported by the findings of his experiments, there is still a long way to go before a grammatical component of working memory could be widely accepted as an underlying factor in developmental dyslexia. First of all the existence of such a component should receive more (independent) evidence and then its exact role in dyslexia should be established. Further, the obtained results should be compared also with those of other populations (e.g. children with specific language impairments, younger 'slow readers') in order to fine-grain the claim that these findings support a working memory deficit.

All in all, this study is an important contribution to the growing body of evidence showing that dyslexia is linguistic (rather than phonological or reading-related) in nature, and should be diagnosed, investigated and treated as such.

(Shalom Zuckerman)

– Gaetano Fiorin, *Meaning and Dyslexia, a study on pronouns, aspect and quantification*, proefschrift Universiteit Utrecht (Uil OTS) (promotie 5 maart 2010, promotores D. Delitto, F.N.K. Wijnen. LOT publicaties, 243 p.)

Juryrapport WIS-Scriptieprijs 2008-2009

De inzendingen voor de Scriptieprijs 2008-2009 van de Werkgroep Italië Studies overtroffen dit keer in zowel kwantiteit als in kwaliteit iedere verwachting. Om met de kwantiteit te beginnen: dit keer kreeg de jury – bestaande uit Maartje van Gelder, Jetze Toubert, Minne de Boer, Maarten Delbeke en Asker Pelgrom – maar liefst negentien scripties toegestuurd.

Een ruime verdubbeling ten opzichte van de voorgaande ronde en een duidelijk teken van de levendige belangstelling van studenten voor de Italië Studies. Uit België kwamen vijf inzendingen, waarbij de Universiteit Gent met drie scripties als hofleverancier optrad. Binnen de Nederlandse inzendingen namen de Universiteit Utrecht (5) en de Universiteit van Amsterdam (4) het leeuwendeel voor hun rekening. Verheugend was dat alle disciplines ruim waren vertegenwoordigd: van letterkunde tot kunstgeschiedenis, van geschiedenis tot vertaalkunde en van archeologie tot renaissance studies.

Aangezien het aantal ingezonden scripties dit keer zo groot was, heeft de WIS besloten de selectie in twee fases op te delen en na voorselectie bleven tien kwalitatief zeer hoogstaande scripties over. Deze zijn door de juryleden beoordeeld op de inhoud, originaliteit van het onderwerp, toegepaste methodologie en de schrijfstijl. Het betrof – in alfabetische volgorde – de volgende inzendingen, namelijk de scriptie *La maniera mutata? Un'indagine intorno alla storiografia dei 'plaganti ditti de l'amore' da Bernardo di Chiaravalle sino a Dante Alighieri* van Han Adriaenssen (RUG), die het aandurfde om ruim tweeënhalve eeuw middeleeuwse religieuze én amoreuze literatuur bij zijn onderzoek te betrekken. Carmen Van den Bergh (Leuven) koos er in haar scriptie *Malaparte e le sue 'Prospective'. Le riviste del Novecento fra consenso e dissenso (1937-1943)* voor het tijdschrift *Prospective* en de auteur Malaparte te plaatsen, en dus ook te analyseren, op het grensvlak van literatuur en maatschappijkritiek. Een origineel en gewaagd onderwerp had de scriptie *Io contro il mondo. Una lettura etica di Eugenio Scalfari, 'L'uomo che non credeva in Dio'; Manlio Cancogni, 'Gli scervellati' ed Oliviero Beha, 'Il paziente italiano'* van Thijs Dely (Gent), ook omdat de geanalyseerde werken niet tot het standaardrepertoire horen van onze opleidingen Italiaans.

Matthijs Jonker (UvA) paste in zijn scriptie een door hemzelf ontwikkelde methode van kunsthistorische analyse toe op het complexe schilderij *Il ratto di Elena* van Guido Reni. Barbara Lotti (UvA) koos in *Dal pastiche all'aurea mediocritas. L'imitazione oraziana nelle 'Satire' di Ludovico Ariosto* voor een technisch literair-historisch onderzoek. In haar